

РЕШЕНИЕ

№ 4146

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2870** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], чрез адв. З. В. от САК, срещу Решение № 20034739 от 05.02.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 97-и състав, по нахд № 3399/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-18 от 16.01.2019 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл.2, във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора са наложени 28 броя имуществени санкции, всяка в размер на 2 000 лв. за нарушения на чл.412, ал.3 КЗ.

В касационната жалба са развити съображения за незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът поддържа, че районният съд не е изложил мотиви по твърденията в жалбата му и в хода по същество. Счита, че в АУАН и НП липсва пълно и точно описание на фактическата обстановка в нарушение на чл.57, ал.1, т.3 ЗАНН, което води до невъзможност да бъде определена датата, на която е представен последният документ по всяка от претенциите –

обстоятелство, пряко относимо към състава на нарушението по чл.412, ал.3 КЗ, респ. накърняващо правото му на защита до степен да доведе на самостоятелно основание до незаконосъобразност на НП. На следващо място, поддържа липса на доказателства по всяка от застрахователните претенции, че се касае до хипотезата на чл.412 КЗ, а именно, че [фирма] е встъпило в правата на застрахованите лица по застраховка „Гражданска отговорност“. Сочи липса на проверка от страна на КФН, че всичките 28 броя претенции попадат сред платените от ЗД [фирма]. Претендира съда да постанови решение, с което за отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да отмени НП, като му присъди сторените разноски.

Ответникът Комисия по финансов надзор (КФН) оспорва касационната жалба, чрез юрк. Г.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД –С.-град , като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК , приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Със съдебно решение 20034739 от 05.02.2021 г. по нахд № 3399/2019 г., СРС, НО, 97-и състав, е потвърдил НП № Р-10-18 от 16.01.2019 г., издадено от заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл.2, във вр. с ал.1, т.2 от КЗ на ЗД [фирма] са наложени 28 броя имуществени санкции, всяка в размер на 2 000 лв. за нарушения на чл.412, ал.3 КЗ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. В. С., както и писмени доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжности лица, в сроковете по чл.34 ЗАНН, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е приел за доказани вменените 28 броя нарушения по чл. 412, ал.3 КЗ.

Така постановеното решение на СРС, НО, 97-и състав е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствие на решението с материалния закон.

Надзорният орган е сезиран с жалба вх.№ 91-02-678 от 22.05.2018 г. на [фирма] относно системно забавяне от страна на ЗД [фирма] на плащания по доказани по основание претенции, или за произнасяне с евентуален отказ, в сроковете по Кодекса за застраховането. Приложен е списък на регресни претенции на [фирма] към 16.04.2018 г., който съдържа данни за 1051 броя щети на [фирма], предявени като регрес към ЗД [фирма], но невъзстановени в срока по КЗ, на обща стойност от 1 663 968.64 лв.

В изпратеното на ЗД [фирма] писмо изх.№ 91-02-678 от 02.07.2018 г. по описа на

КФН се сочи, че към 11.06.2018 г. [фирма] има предявени към ЗД [фирма] 260 броя регресни претенции за общата сума от 433 002.13 лв. От дружеството са изисквани данни за: дата на завеждане на претенцията, изисквани ли са допълнителни доказателства и на коя дата, дата на представяне на последното доказателство и има ли образувано съдебно производство. Към писмото е приложен списък на 260 броя регресни претенции към 11.06.2018 г. на стойност 433 002.13 лв.

Дружеството е отговорило с писмо вх.№ 91-02-678 от 03.08.2018 г., че е извършило плащане по банковата сметка на [фирма] на сума в размер на 100 915.58 лв. по 57 броя преписки, както и, че между двете дружества тече активна комуникация за уреждане на регресните претенции чрез оформяне на споразумение, което е в процес на уточняване. Към писмото на ЗД [фирма] е приложен списък на 57 броя платени регресни претенции.

По повод на приложения списък с платени претенции, с писмо изх.№ 91-02-678 от 08.08.2018 г. КФН изисквала данни дали по тях са изисквани допълнителни доказателства и ако да – на коя дата.

С писмо вх.№ 91-02-678 от 27.08.2018 г. дружеството отговорило, че по изплатените 57 броя регресни претенции не са изисквани допълнителни доказателства.

За констатираните нарушения по чл.412, ал.3 КЗ по 28 броя от списъка с 57 броя платени регресни претенции бил съставен АУАН № Р-06-1003 от 11.09.2018 г. от св. М. В. С. и издадено обжалваното пред СРС НП № Р-10-18 от 16.01.2018 г., с което на касатора на основание чл. 644, ал. 2, предл.2, във вр. с ал.1, т.2 КЗ на касатора са наложени 28 броя имуществени санкции, всяка в размер на 2 000 лв. за нарушения на чл.412, ал.3 КЗ, извършени в условията на повторност.

Според съдържанието на АУАН и НП доказателствата, които потвърждават вменените нарушения, се съдържат в преписката по жалба вх.№ 91-02-678 от 22.05.2018 г. на [фирма]. Т.е. в хода на административнонаказателното дирене не са проверявани спорните застрахователни преписки, а надзорният орган се е доверил на информацията, посочена от двамата застрахователи. С това е допуснато съществено процесуално нарушение по чл.116 от НПК, вр. чл.84 ЗАНН. Съгласно чл.116, ал.1 НПК обвинението и присъдата не могат да се основават само на самопризнанието на обвиняемия. Самопризнанието на обвиняемия не освобождава съответните органи от задължението им да събират и други доказателства по делото (чл.116, ал.2 НПК). В нарушение на последната разпоредба, гарантираща разкриването на обективната истина по смисъла на чл.13 НПК, равенството на страните в процеса по чл.14 НПК и презумпцията по чл.16 НПК, административнонаказващият орган (АНО) не е събрал като доказателства спорните застрахователни преписки. Единствено въз основа на доказателствата по тях могат да се приемат за доказани вменените нарушения по чл.412, ал.3 НПК, респ. същите да бъдат проверени по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност по чл.63 ЗАНН. Като се е позовал единствено на разменената кореспонденция между двамата застрахователи, АНО не е изпълнил ролята си на независим орган по смисъла на чл.10 НПК, не е предприел действия по изясняване на обективната истина по чл.13 НПК, а недопустимо се е доверил на твърденията на двама равнопоставени търговци, като се е намесил със средствата на държавната принуда във възникнали между тях търговски спорове по неизплатени регресни претенции.

С позоваването на жалбата и списък към нея на [фирма] е допуснато квалификацията на нарушението да бъде дадена от една от страните по спора, доколкото списъкът

съдържа твърдения за „невъзстановени в срока по КЗ“ щети. Това обстоятелство следва непосредствено да бъде проверено от надзорния орган чрез преглед на спорните преписки, което в случая не е сторено.

Тук е мястото да се посочи, че дори позоваването на документите от преписката по жалба вх.№ 91-02-678 от 22.05.2018 г. на [фирма] е некоректно в АУАН и НП. Към жалбата от 22.05.2018 г. е приложен списък на 1051 броя щети на обща стойност 1 663 968.64 лв. към 16.04.2018 г. Тези данни некоректно са цитирани в АУАН и НП, доколкото очевидно е разменена последваща кореспонденция между КФН и [фирма], при която дружество представило други данни, касаещи вече 260 броя щети на обща стойност 433 002.13 лв. към 11.06.2018 г. С тези действия на органа не е осигурена равнопоставеност на страните в процеса, а вменените нарушения се явяват недоказани.

С позоваването на списъка на ЗК [фирма], доколкото процесните 28 щети са част от списъка от 57 заплатени щети, представен от касатора пред КФН, е допуснато нарушение на чл.116, ал.1 НПК. АНО формално е констатирал нарушения по чл.412, ал.3 КЗ, но не е изпълнил задълженията за изясняване на обективната истина, вкл. като не е изискал данни за датата на плащане на претенциите, пряко относими към преценката по чл.28 ЗАНН. Несъбирането на застрахователните преписки като доказателства в административнонаказателното производство, респ. на доказателства за датата на плащане на претенциите (не е спорно, че списъкът от 57 броя щети касае платени претенции) навежда на допуснато съществено процесуално нарушение от АНО, довело до неправилно приложение на закона. Като не е констатирал изложеното, районният съд е допуснал неправилно приложение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал. ЗАНН. Доколкото в административнонаказателното производство, в нарушение на основни принципи на процеса, не са събрани горепосочените релевантни доказателства, респ. в НП липсва позоваване на тях по смисъла на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, не следва делото да се връща за ново разглеждане за недопустимо събиране на доказателства и попълване на административнонаказателната преписка с тях, което е следвало да бъде сторено от АНО.

Съгласно чл.412, ал.1 от КЗ застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на застрахованото лице срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество, предявява претенцията си срещу този застраховател, като прилага доказателствата, с които разполага, в това число доказателства за удостоверяване на пътнотранспортно произшествие в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Когато застрахователят по имуществената застраховка не е представил всички доказателства или когато са необходими допълнителни доказателства за установяване на основанията или размера на вредата, необходимостта от които не е могла да бъде предвидена към датата на завеждане на претенцията, застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" има право да ги поиска в срок до 45 дни от датата на завеждане на претенцията, като за случая се прилага съответно чл. 106, ал. 5 (чл.412, ал.2 КЗ).

Според вменената за нарушена норма на чл.412, ал.3 КЗ в срок от 30 дни от представянето на всички доказателства застрахователят трябва:

1. да определи и изплати размера на своето задължение по предявената претенция, или

2. мотивирано да откаже плащането.

От доказателствата от преписката по жалба вх.№ 91-02-678 от 22.05.2018 г. се установява, че между двете застрахователни дружества са налице висящи и неуредени множество щети по регресни преписки, между двете дружества тече активна комуникация за уреждане на тези претенции, осъществено е частично плащане и предстои оформяне на споразумение за уточняване на останалите. Изложеното е в изпълнение на чл.412, ал.1 КЗ, която норма урежда размяната на множество книжа между застрахователите, което е логично съобразно общия брой и стойност на неуредените регресни претенции.

Повдигането на административнонаказателно обвинение в НП по списък с платени претенции, представен от наказаното лице, освен, че е в нарушение на чл.116, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, е довело и до липса на коректно описание на нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени съобразно чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Това е така, тъй като всички елементи от фактическия състав на вменените нарушения по чл.412, ал.3 КЗ се установяват единствено от списъка на ЗК [фирма], приложен към негово писмо от 03.08.2018 г. По този начин, описанието на нарушенията в АУАН и НП се базира единствено на изброяване на номера на застрахователни претенции и дата на завеждането им съобразно приложения списък. Това от друга страна, пречатства преценката за индивидуалното поведение на касатора по всяка една от 28 броя процесни претенции, вкл. индивидуална преценка по чл.28 ЗАНН по всяка една от тях, направена съобразно цялостното поведение на търговците, установено от процесната преписка.

Недопустимо е ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора въз основа на неговите признания и без да се извърши проверка на конкретните застрахователни преписки, документите от които единствено могат да докажат датата на заявяване на претенцията, респ. датата на нарушението по чл.412, ал.3 КЗ. Без наличие на доказателства в тази насока, повдигнатите административнонаказателни обвинения са недоказани.

Като не е установил допуснатите в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения районният съд е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

На основание чл.221, ал.2 АПК е дължима отмяна на решението на СРС и отмяна на НП съгласно чл.222, ал.1 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на касатора следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2652.00 лв. Възражението на ответника за прекомерност на възнаграждението е неоснователно, тъй като данъчната основа от 2210 лв. е минималния размер по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка чл.63, ал.4 ЗАНН. Дължият ДДС ще бъде възстановен на бюджета, поради което присъждането му като разноски не води до неговото ощетяване.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII- ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 20034739 от 05.02.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-и състав по нахд № 3399/19 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановлени № Р-10-18 от 16.01.2019 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗК [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] , [улица], на основание чл. 644, ал. 2, предл.2, във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането са наложени 28 броя имуществени санкции, всяка в размер на 2 000 лв. за нарушения на чл.412, ал.3 КЗ.

ОСЪЖДА Комисия за финансов надзор да заплати на ЗК [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл.63, ал.3 ЗАНН сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2652.00 лв.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 ГПК не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.